

Diu:

— Ja el vetllaré, ja; però els tres quartos no els hi perdono.

— Home, si! — feien els altres.

Ell, toçut, que no, sempre.

Ja els tenim tots dos a l'església, l'un fent el mort i l'altre vetllant; quan, a mitja nit, vet'aquí que hi entren tot plegat una colla de lladres que venien de fer un gran robo.

Diu:

Aquí, aquí ens ho podrèm partir bé que hi ha bon llum.

Diu:

Si! I aquest mort podrà fer de testimoni. — (Rient ells).

El que vetllava, que va sentir la fressa, ja s'havia amagat darrera l'altar; el mort, res, quiet i fòra!

Els lladres comencen de fer piles d'or i plata; però, al fer les parts, aquesta vull, aquesta no vull, no es podien entendre i tot eren crits i soroll perquè tots volien la més grossa.

A l'últim el capità diu:

Minyons! Punyals en mà, i el que amb un cop l'enfonçarà més al cos d'aquest mort, d'aquell serà la part més grossa.

I comencen;

— A la una, a les dugues...

Però, aixís que anaven a dir: A les tres! s'aixeca el mort tot dret.

Ja crida un lladre:

— Que morin tots els difunts!

I respòn l'amagat a darrera l'altar:

— Aquí som ara tots junts!

Senten això els lladres i apreten a fugir, deixant tot el tresor allà terra.

Ell que allavores, el sabater que feia el mort, baixa i, qui arreplegarà moneda sinó ell!

Amb el trinc dels diners surt l'altre de l'amagatall; diu:

— Part hi vull.

I ell:

— Ah! tu eres? Mira, aquí tens els tres quartos i vés en nom de Déu.

Els lladres, que encara ho van sentir, van pensar:

— Quina colla que deuen ser, que no més toquin tres quartos a cada un! — (I comes ajudeu-me).

Vet'aquí que el pobre sabater va pagar tot lo que devia i encara va quedar ric per tota la vida.